ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 14ης Μαΐου 1998 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-339/94, Τ-340/94, Τ-341/94 και Τ-342/94,

Metsä-Serla Oy, εταιρία φινλανδικού δικαίου, με έδρα το Ελσίνκι,

United Paper Mills Ltd, εταιρία φινλανδικού δικαίου, με έδρα το Valkeakoski (Φινλανδία),

Tampella Corporation, εταιρία φινλανδικού δικαίου, με έδρα το Tampere (Φινλανδία),

Oy Kyro AB, εταιρία φινλανδικού δικαίου, με έδρα το Kyröskoski (Φινλανδία),

εκπροσωπούμενες αρχικώς μεν από τους Hans Hellmann και Hans-Joachim Voges, δικηγόρους Κολωνίας, ακολούθως δε από τους Hans Hellmann και Hans-Joachim Hellmann, δικηγόρο Καρλσρούης, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης αρχικώς μεν από τους Bernd Langeheine και Richard Lyal, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, ακολούθως δε από τον R. Lyal, επικουρούμενο από τον Dirk Schroeder, δικηγόρο Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 94/601/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 1994, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/C/33.833 — Χαρτόνι) (ΕΕ 1994, L 243, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 8ης Ιουλίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Οι παρούσες υποθέσεις αφορούν την απόφαση 94/601/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 1994, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/C/33.833 — Χαρτόνι) (ΕΕ 1994, L 243, σ. 1), όπως διορθώθηκε πριν από τη δημοσίευσή της με απόφαση της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1994 [C(94) 2135 τελικό] (στο εξής: απόφαση). Με την απόφαση, επιβλήθηκαν πρόστιμα σε 19 κατασκευαστές προμηθευτές χαρτονιού εγκατεστημένους εντός της Κοινότητας, λόγω παραβάσεων του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

2 Με επιστολή της 22ας Νοεμβρίου 1990, η British Printing Industries Federation, οργάνωση που αντιπροσωπεύει τις περισσότερες βιομηχανίες εκτυπώσεως χαρτονιού στο Ηνωμένο Βασίλειο (στο εξής: BPIF), κατέθεσε στην Επιτροπή ανεπίσημη καταγγελία. Υποστήριξε ότι οι παραγωγοί χαρτονιού που εφοδιάζουν την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου είχαν προβεί σε μια σειρά ταυτοχρόνων και ενιαίων αυξήσεων των τιμών και ζητούσε από την Επιτροπή να διενεργήσει ελέγχους για να διαπιστωθεί κατά πόσον είχε διαπραχθεί παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού. Για να προσδώσει δημοσιότητα στην πρωτοβουλία της, η BPIF εξέδωσε ανακοινωθέν Τύπου. Στοιχεία αυτού του ανακοινωθέντος περιέλαβε ο ειδικευμένος εμπορικός Τύπος κατά τον μήνα Δεκέμβριο του 1990.

3 Στις 12 Δεκεμβρίου 1990, η Fédération française de cartonnage υπέβαλε επίσης ανεπίσημη καταγγελία στην Επιτροπή, παρόμοια με εκείνη της BPIF, στην οποία διατύπωνε κατηγορίες σχετικά με τη γαλλική αγορά χαρτονιού.

4 Στις 23 και 24 Απριλίου 1991, υπάλληλοι της Επιτροπής διενήργησαν, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), ταυτοχρόνους ελέγχους χωρίς προειδοποίηση στα κτίρια και τις εγκαταστάσεις ορισμένων επιχειρήσεων και εμπορικών συνδέσμων του κλάδου του χαρτονιού.

5 Μετά τους ελέγχους αυτούς, η Επιτροπή απηύθυνε αίτηση παροχής πληροφοριών και εγγράφων βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 σε όλους τους αποδέκτες της αποφάσεως.

6 Τα στοιχεία τα οποία συνέλεξε στο πλαίσιο αυτών των ελέγχων και αιτήσεων παροχής πληροφοριών και εγγράφων οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις είχαν, από τα μέσα του 1986 μέχρι τον Απρίλιο του 1991 τουλάχιστον (στις πλείστες των περιπτώσεων), μετάσχει σε παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

7 Αποφάσισε, κατά συνέπεια, να κινήσει την κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής προβλεπόμενη διαδικασία. Με επιστολή της 21ης Δεκεμβρίου 1992, απηύθυνε ανακοίνωση των αιτιάσεων σε κάθε μια από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις. Όλες οι αποδέκτριες επιχειρήσεις απάντησαν γραπτώς. Εννέα εξ αυτών ζήτησαν να εκθέσουν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους. Η ακρόασή τους διενεργήθηκε από τις 7 έως τις 9 Ιουνίου 1993.

8 Κατά το πέρας της διαδικασίας, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση, η οποία περιέχει τις ακόλουθες διατάξεις:

«Άρθρο 1

Οι επιχειρήσεις Buchmann GmbH, Cascades SA, Enso-Gutzeit Oy, Europa Carton AG, Finnboard — the Finnish Board Mills Association, Fiskeby Board AB, Gruber & Weber GmbH & Co KG, Kartonfabriek De Eendracht NV

(με εμπορική επωνυμία BPB de Eendracht NV) Koninklijke KNP BT NV (πρώην Koninklijke Nederlandse Papierfabrieken NV), Laakmann Karton GmbH & Co. KG, Mo Och Domsjö AB (MoDo), Mayr-Melnhof Gesellschaft mbH, Papeteries de Lancey SA, Rena Kartonfabrik AS, Sarrió SpA, SCA Holding Ltd [πρώην Reed Paper & Board (UK) Ltd], Stora Kopparberge Bergslags AB, Enso Española SA (πρώην Tampella Española SA) και Moritz J. Weig GmbH & Co. KG παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης με τη συμμετοχή τους:

— στην περίπτωση της Buchmann και της Rena από τον Μάρτιο του 1988 περίπου μέχρι τα τέλη του 1990 τουλάχιστον,

— στην περίπτωση της Enso Española, τουλάχιστον από τον Μάρτιο του 1988 μέχρι το τέλος Απριλίου 1991 τουλάχιστον,

— στην περίπτωση της Gruber & Weber από το 1988 τουλάχιστον μέχρι τα τέλη του 1990,

— στις υπόλοιπες περιπτώσεις, από τα μέσα του 1986 μέχρι τον Απρίλιο του 1991 τουλάχιστον,

σε μία συμφωνία και μια εναρμονισμένη πρακτική με τις οποίες, από τα μέσα του 1986, οι προμηθευτές χαρτονιού στην Κοινότητα:

— πραγματοποίησαν σε τακτά χρονικά διαστήματα σειρά μυστικών και θεσμοθετημένων συναντήσεων για να συζητήσουν και να υιοθετήσουν ένα κοινό βιομηχανικό σχέδιο περιορισμού του ανταγωνισμού,

— συμφώνησαν τακτικές αυξήσεις των τιμών για κάθε ποιότητα του προϊόντος σε κάθε εθνικό νόμισμα,

— προσχεδίασαν και εφήρμοσαν ταυτόχρονες και ενιαίες αυξήσεις των τιμών σε ολόκληρη την Κοινότητα,

— συμφώνησαν άτυπα να διατηρηθούν σταθερά τα μερίδια των σημαντικότερων παραγωγών στην αγορά με κατά καιρούς τροποποιήσεις,

— έλαβαν, όλο και συχνότερα από τις αρχές του 1990, εναρμονισμένα μέτρα ελέγχου της προσφοράς του προϊόντος στην κοινοτική αγορά, για να εξασφαλίσουν την εφαρμογή των εν λόγω εναρμονισμένων αυξήσεων των τιμών,

— αντήλλαξαν εμπορικές πληροφορίες (για τις παραδόσεις, τις τιμές, την παύση της λειτουργίας των εργοστασίων, τις ανεκτέλεστες παραγγελίες και τα ποσοστά χρησιμοποίησης των μηχανημάτων) για τη στήριξη των παραπάνω μέτρων.

(...)

Άρθρο 3

Με την παρούσα απόφαση επιβάλλονται, για τις παραβάσεις του άρθρου 1 που διαπιστώθηκαν, τα ακόλουθα πρόστιμα στις παρακάτω επιχειρήσεις:

(...)

v) Finnboard — the Finnish Board Mills Association, πρόστιμο 20 000 000 ECU, για το οποίο η Oy Kyro AB είναι αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνη με τη Finnboard για το ποσό των 3 000 000 ECU, η Metsä-Serla Oy για το ποσό των 7 000 000 ECU, η Tampella Corp. για το ποσό των 5 000 000 ECU και η United Paper Mills Ltd για το ποσό των 5 000 000 ECU·

(...)».

9 Οι προσφεύγουσες, αποδέκτριες της αποφάσεως, είναι φινλανδικές εταιρίες κατασκευής χαρτονιού. Εμπορεύονται τα προϊόντα τους εντός της Κοινότητας, καθώς και σε άλλες αγορές, μέσω της Finnish Board Mills Association — Finnboard (στο εξής: Finnboard). Η Finnboard είναι επαγγελματική ένωση φινλανδικού δικαίου, η οποία, το 1991, είχε έξι εταιρίες μέλη, μεταξύ των οποίων και οι προσφεύγουσες.

10 Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 174 της αποφάσεως, η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο στη Finnboard, διότι αυτή ήταν που είχε μετάσχει ενεργά και άμεσα στη σύμπραξη, και όχι οι εταιρίες μέλη της. Εθεώρησε όμως τις προσφεύγουσες εταιρίες ως ευθυνόμενες αλληλεγγύως με τη Finnboard για την πληρωμή του μέρους του προστίμου που αντιστοιχούσε κατά προσέγγιση προς τις πωλήσεις χαρτονιού τις οποίες είχε πραγματοποιήσει για λογαριασμό καθεμιάς τους η Finnboard.

Διαδικασία

11 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Οκτωβρίου 1994, οι προσφεύγουσες Metsä-Serla Oy, United Paper Mills Ltd, Tampella Corporation και Oy Kyro AB άσκησαν τις προσφυγές τους, οι οποίες πρωτοκολλήθηκαν με τους αριθμούς Τ-339/94, Τ-340/94, Τ-341/94 και Τ-342/94, αντιστοίχως.

12 Με διάταξη του προέδρου του δευτέρου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου της 30ής Μαρτίου 1995, οι τέσσερις υποθέσεις ενώθηκαν για να συνεκδικασθούν, προς διευκόλυνση της έγγραφης και προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

13 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Σεπτεμβρίου 1995, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο τρίτο πενταμελές τμήμα, στο οποίο, συνεπώς, ανατέθηκε η εκδίκαση της υποθέσεως.

14 Κατά της αποφάσεως ασκήθηκαν επίσης άλλες 17 προσφυγές (υποθέσεις Τ-295/94, Τ-301/94, Τ-304/94, Τ-308/94, Τ-309/94, Τ-310/94, Τ-311/94, Τ-317/94, Τ-319/94, Τ-327/94, Τ-334/94, Τ-337/94, Τ-338/94, Τ-347/94, Τ-348/94, Τ-352/94 και Τ-354/94) από όλες τις άλλες αποδέκτριες της εν λόγω αποφάσεως, με την εξαίρεση της Rena Kartonfabrik AS και της Papeteries de Lancey SA. Με επιστολή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Ιουνίου 1996, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-301/94, Laakmann Karton GmbH, παραιτήθηκε όμως της προσφυγής της, η δε υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου με διάταξη της 18ης Ιουλίου 1996, Τ-301/94, Laakmann Karton κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή).

15 Τέλος, προσφυγή άσκησε ο σύνδεσμος CEPI-Cartonboard, μη αποδέκτης της αποφάσεως. Παραιτήθηκε όμως της προσφυγής του με επιστολή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιανουαρίου 1997, η δε υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου με διάταξη της 6ης Μαρτίου 1997, Τ-312/94, CEPI-Cartonboard κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή).

16 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να λάβει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, ζητώντας από τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις και να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στα αιτήματα αυτά.

17 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση που διεξήχθη στις 8 Ιουλίου 1997.

Αιτήματα των διαδίκων

18 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση καθ' όσον τις αφορά·

— επικουρικώς, να μειώσει το ποσό του προστίμου·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Αντικείμενο της διαφοράς

20 Αντικείμενο των υπό κρίση προσφυγών αποτελεί μόνον το άρθρο 3, ψηφίο v, της αποφάσεως, δυνάμει του οποίου οι προσφεύγουσες ευθύνονται αλληλεγγύως με τη Finnboard για την πληρωμή του προστίμου 20 εκατομμυρίων ECU, το οποίο της επέβαλε, και ειδικότερα η Metsä-Serla Oy μέχρι ποσού 7 εκατομμ. ECU, η United Paper Mills Ltd μέχρι ποσού 5 εκατομμ. ECU, η Tampella Corp. μέχρι ποσού 5 εκατομμ. ECU και η Oy Kyro AB μέχρι ποσού 3 εκατομμ. ECU.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως

Επί του μοναδικού λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να εκδίδει απόφαση επιρρίπτουσα σε μια επιχείρηση την ευθύνη της πληρωμής προστίμου στην οποία έχει καταδικαστεί άλλη επιχείρηση. Η διάταξη αυτή επιτρέπει μόνο να επιβάλλονται πρόστιμα στις επιχειρήσεις που έχουν διαπράξει οι ίδιες παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού. Με το άρθρο 1 της αποφάσεως, όμως, η Επιτροπή διαπιστώνει οριστικώς ότι οι προσφεύγουσες δεν παρέβησαν το άρθρο 85 της Συνθήκης. Επί πλέον, η παράβαση αυτού του άρθρου, την οποία φέρεται ότι διέπραξε η Finnboard, δεν τους καταλογίζεται με την απόφαση.

22 Εν προκειμένω, η Επιτροπή καταλόγισε ευθύνη εξ αλλοτρίας πράξεως, η οποία διαφέρει από την ευθύνη εξ ιδίας πράξεως. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς αυτήν, η ευθύνη εξ αλλοτρίας πράξεως είναι απλώς μορφή ευθύνης απορρέουσας εμμέσως.

23 Κακώς ισχυρίζεται η Επιτροπή ότι, για να θεωρηθούν οι προσφεύγουσες αλληλεγγύως ευθυνόμενες με τη Finnboard για την πληρωμή του προστίμου, δεν πρέπει απαραιτήτως να διαπιστωθεί ότι διέπραξαν παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Συγκεκριμένα, οι αρχές της νομιμότητας της δράσεως της διοικήσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου, 42/59 και 49/59, Snupat κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 599) και της ασφάλειας δικαίου απαιτούν η εκδιδόμενη από την Επιτροπή απόφαση να στηρίζεται σε εξουσιοδοτική βάση. Ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι θα μπορούσε και να επιλέξει να επιβάλει πρόστιμο στις προσφεύγουσες αντιφάσκει άλλωστε με τη δική της διαπίστωση που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 174 της αποφάσεως.

24 Οι προσφεύγουσες βάλλουν επίσης κατά του ότι η Επιτροπή τις εθεώρησε αλληλεγγύως ευθυνόμενες για την πληρωμή του προστίμου δεχόμενη την ύπαρξη οικονομικής ενότητας.

25 Πρώτον, αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται με την απόφαση η Επιτροπή, η απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 1974, 6/73 και 7/73, Istituto Chemioterapico Italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1974, σ. 113), δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην παρούσα περίπτωση. Στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η μητρική εταιρία και η θυγατρική της είχαν παραβεί από κοινού τους κανόνες ανταγωνισμού, γι' αυτό και θεωρήθηκαν ευθυνόμενες αλληλεγγύως για την παράβαση. Συνεπώς, επιβλήθηκε πρόστιμο σε καθεμιά από τις επιχειρήσεις (βλ. επίσης απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 99). Στην παρούσα περίπτωση, αντιθέτως, η Επιτροπή δεν εθεώρησε ότι η Finnboard συναποτελούσε οικονομική ενότητα με κάποια εταιρία μέλος της ή και με όλες τις εταιρίες μέλη, κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Η σχετική με τους ομίλους εταιριών νομολογία θίγει άλλωστε το ζήτημα του καταλογισμού της συμπεριφοράς που εκδηλώνεται στην αγορά, εντός ομίλου ο οποίος χαρακτηρίζεται από «ιεραρχική» δομή και από την επιδίωξη κοινού οικονομικού σκοπού.

26 Δεύτερον, η άποψη ότι καθεμιά από τις προσφεύγουσες εταιρίες αποτελεί οικονομική ενότητα με τη Finnboard είναι αστήρικτη. Οι προσφεύγουσες δεν ελέγχουν, ούτε και θα μπορούσαν άλλωστε να ελέγχουν τη Finnboard. Συναφώς, ισχυρίζονται ότι οι εταιρίες μέλη δεν μετέχουν στο κεφάλαιο της Finnboard, ότι δεν εκπροσωπούνται ως εταιρίες στο διοικητικό συμβούλιο, τα μέλη του οποίου επιλέγονται απ' όλες τις εταιρίες μέλη, και, τέλος, ότι το διοικητικό συμβούλιο, παρ' όλον ότι χαράσσει τις γενικές κατευθύνσεις, δεν έχει την εξουσία να δίνει ειδικές οδηγίες στον γενικό διευθυντή της Finnboard. Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι η έλλειψη εξουσίας ελέγχου ή παροχής οδηγιών θεωρείται κρίσιμη κατά τη νομολογία (βλ. προαναφερθείσα απόφαση ICI κατά Επιτροπής).

27 Απαντώντας στα επιχειρήματα της Επιτροπής, προσθέτουν ότι η Finnboard καλύπτει μόνη της τις δαπάνες λειτουργίας της, χάρη στα εισοδήματα που της προσπορίζουν οι συμβάσεις παραγγελίας, και ότι οι δαπάνες αυτές δεν καλύπτονται από τις εταιρίες μέλη, αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η Επιτροπή.

28 Τέλος, αμφισβητούν ότι η Επιτροπή μπορεί να δικαιολογήσει την απόφασή της υποστηρίζοντας ότι η Finnboard ενεργούσε «ως *alter ego* και προς το συμφέρον» των προσφευγουσών. Επικαλούμενες την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1984, 170/83, Hydrotherm (Συλλογή 1984, σ. 2999), διατείνονται ότι η ταυτότητα συμφερόντων, και αν ακόμη υποτεθεί υφισταμένη — πράγμα που δεν ισχύει —, δεν αρκεί για να στοιχειοθετήσει οικονομική ενότητα μεταξύ αυτών και της Finnboard (προαναφερθείσα απόφαση Istituto Chemioterapico Italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής και απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, Τ-102/92, Viho κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-17, ιδίως σκέψεις 48 έως 50). Καθεμιά από τις εταιρίες μέλη της Finnboard επιδιώκει τον δικό της οικονομικό σκοπό, που δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τον επιδιωκόμενο από τη Finnboard σκοπό.

29 Καθ' όσον κρίθηκαν υπεύθυνες λόγω μιας *εν τοις πράγμασι* υφισταμένης διαχειρίσεως, αποκρίνονται ότι η έννοια αυτή δεν αρκεί για να εκπληρώσει τις προϋποθέσεις του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, εφόσον η διάταξη αυτή απαιτεί οι αποδέκτες της αποφάσεως να έχουν διαπράξει την παράβαση ως αυτουργοί ή συναυτουργοί. Και αν ακόμη η Finnboard είχε μετάσχει σε σύμπραξη προς το υποτιθέμενο συμφέρον των εταιριών μελών της, αυτές δεν θα καθίσταντο *ipso facto* οι ίδιες μέλη της συμπράξεως.

30 Τέλος, ούτε ο φόβος της μη πληρωμής του προστίμου από τη Finnboard, ούτε λόγοι σκοπιμότητας (βλ. αιτιολογική σκέψη 174 της αποφάσεως) δικαιολογούν το να θεωρεί η Επιτροπή τις επιχειρήσεις αλληλεγγύως ευθυνόμενες.

31 Η Επιτροπή φρονεί ότι ορθώς θεμελιώνεται το πρόστιμο στο άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, διάταξη που συνιστά επαρκή νομική βάση για την αλληλέγγυα ευθύνη των προσφευγουσών προς καταβολή του επιβληθέντος στη Finnboard προστίμου.

32 Οι προσφεύγουσες δεν διέθεταν τμήματα πωλήσεων για την εμπορία των προϊόντων τους, η οποία διενεργείτο, επομένως, αποκλειστικά μέσω της Finnboard. Οι συμβάσεις πωλήσεως επί των οικείων προϊόντων συνήπτοντο μεταξύ

των αγοραστών και της Finnboard, το δε τιμολόγιο προς τον πελάτη εκδιδόταν στο όνομα του οικείου κατασκευαστή. Τέλος η κυριότητα μεταβιβαζόταν απευθείας από την εταιρία μέλος της Finnboard στον πελάτη. Για κάθε προϊόν, την πολιτική τιμών καθόριζαν οι εταιρίες μέλη εντός της Finnboard.

33 Επί πλέον, η Finnboard υπεχρεούτο να ακολουθεί τις οδηγίες που της έδιναν οι προσφεύγουσες όσον αφορά τον όγκο και τις τιμές των προϊόντων τους τα οποία εκποιούσε. Παρ' όλον ότι διέθετε κάποια διακριτική ευχέρεια για τη διαπραγμάτευση των τιμών και των όρων πωλήσεως, η υφισταμένη κατάσταση ήταν αντίστοιχη με τον καταμερισμό των καθηκόντων που υφίσταται μεταξύ του τμήματος πωλήσεων και της εμπορικής διευθύνσεως μιας και της αυτής επιχειρήσεως. Εφόσον οι προσφεύγουσες είχαν εμπιστευθεί την πώληση όλης της παραγωγής τους στη Finnboard, αυτή μπορούσε να θεωρηθεί ως επικουρικός οργανισμός καθεμιάς από τις προσφεύγουσες (βλ., σχετικώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73, 55/73, 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507).

34 Οι εταιρίες μέλη ήσαν σε θέση να ελέγχουν τις δραστηριότητες της Finnboard, οπότε αυτή δεν μπορούσε να καθορίζει αυτοβούλως τη συμπεριφορά της στην αγορά. Πέρα από τις οδηγίες που έδιναν οι εταιρίες μέλη σχετικά με την εμπορία των προϊόντων τους, αυτές απέστελλαν επίσης τον δικό τους εκπρόσωπο στο διοικητικό συμβούλιο της Finnboard. Θα ήταν άλλωστε εντελώς αδιανόητο να ανέθεταν οι προσφεύγουσες την παραγωγή τους σε ένα φορέα τον οποίο δεν θα έλεγχαν και ο οποίος θα μπορούσε να καθορίζει κατά βούληση τις τιμές και τους όρους πωλήσεως, χωρίς να υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τις οδηγίες τους. Περαιτέρω, την πληρωμή των δαπανών λειτουργίας της Finnboard κάλυπταν οι εταιρίες μέλη.

35 Υπ' αυτές τις περιστάσεις και εν όψει του ότι ενεργούσε για λογαριασμό των προσφευγουσών, η Finnboard συναποτελούσε με καθεμιά από τις προσφεύγουσες εταιρίες οικονομική ενότητα όσον αφορά τις πωλήσεις εκάστης.

36 Την εκτίμηση αυτή επιρρωννύει η ενιαία συμπεριφορά της Finnboard και των προσφευγουσών στην αγορά (β. προαναφερθείσα απόφαση Viho κατά Επιτροπής, σκέψη 50). Δεν μπορεί να υποτεθεί ότι, διαθέτοντας στο εμπόριο τα προϊόντα των προσφευγουσών, η Finnboard δεν ενεργούσε προς το συμφέρον τους. Πράγματι, ενεργούσε, όπως διαπιστώνεται στην απόφαση, ως το «alter ego» τους.

37 Καίτοι οι προσφεύγουσες και η Finnboard έχουν χωριστή νομική προσωπικότητα η καθεμία, η προσαπτόμενη στη Finnboard συμπεριφορά μπορεί, σύμφωνα με τη νομολογία, να καταλογισθεί σε καθεμιά από τις προσφεύγουσες (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις ICI κατά Επιτροπής, σκέψεις 132 επ., και Istituto Chemioterapico Italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής, σκέψεις 36 επ., και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, Τ-68/89, Τ-77/89 και Τ-78/89, SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1403, σκέψη 357, και Viho κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 47).

38 Εφόσον, εν όψει της υφισταμένης οικονομικής ενότητας κατά την έννοια της νομολογίας, θα επιτρεπόταν να εκδοθεί ειδική απόφαση επιβάλλουσα πρόστιμο σε καθεμιά από τις προσφεύγουσες, μπορούσε ασφαλώς να εφαρμοστεί και η διάταξη η σχετική με την αλληλέγγυα ευθύνη. Δεν ήταν αναγκαίο να διαπιστωθεί ρητά στο άρθρο 1 της αποφάσεως ότι οι προσφεύγουσες διέπραξαν παράβαση, εφόσον η συμπεριφορά της Finnboard μπορούσε να καταλογισθεί στις προσφεύγουσες. Είναι, επομένως, ανακριβής ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή κατελόγισε ευθύνη εξ αλλοτρίας πράξεως.

39 Οι αρχές που απορρέουν από τη νομολογία που έχει αναπτυχθεί στο πλαίσιο ομίλων εταιριών και αφορούν τις μητρικές εταιρίες και τις θυγατρικές τους πρέπει να εφαρμοσθούν στην παρούσα περίπτωση, διότι, διαφορετικά, οι εν λόγω επιχειρήσεις θα μπορούσαν να καταστρατηγήσουν τους κανόνες ανταγωνισμού απλώς και μόνον δημιουργώντας νομικώς ανεξάρτητους οργανισμούς πωλήσεως, της συμπεριφοράς των οποίων δεν θα έφεραν την ευθύνη, ενώ οι οργανισμοί αυτοί θα ενεργούσαν σύμφωνα με τις οδηγίες τους.

40 Τέλος, η λύση την οποία υιοθέτησε η Επιτροπή δεν στερεί από κανένα δικαίωμα τις προσφεύγουσες, οι οποίες έλαβαν την ανακοίνωση των αιτιάσεων, με την οποία η Επιτροπή ανήγγελλε την πρόθεσή της να τις καταστήσει αλληλεγγύως υπεύθυνες για το πρόστιμο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

41 Το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 ορίζει:

«Η Επιτροπή δύναται να επιβάλλει με απόφαση στις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμο ύψους χιλίων μέχρις ενός εκατομμυρίου λογιστικών μονάδων, ή και ποσό μεγαλύτερο από αυτό μέχρι ποσοστού δέκα τοις εκατό του κύκλου εργασιών που επραγματοποιήθη κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο από μία των επιχειρήσεων, οι οποίες έχουν συνεργήσει στην παράβαση, όταν εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου 85, παράγραφος 1 [...]»

42 Η διάταξη αυτή δεν διευκρινίζει ειδικά αν μια επιχείρηση, που δεν θεωρείται ευθέως και ρητώς ευθυνομένη για τη διαπιστωθείσα από την Επιτροπή παραβατική συμπεριφορά, μπορεί να κριθεί ευθυνόμενη αλληλεγγύως με μια άλλη επιχείρηση, αυτουργό της διαπιστωθείσας παραβατικής συμπεριφοράς και τιμωρούμενη γι' αυτό τον λόγο, για την πληρωμή προστίμου που επιβάλλεται σ' αυτήν την τελευταία.

43 Γίνεται, πάντως, δεκτό ότι η παραπάνω διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μια επιχείρηση μπορεί να κριθεί ευθυνόμενη αλληλεγγύως με μια άλλη επιχείρηση για την πληρωμή προστίμου που επιβάλλεται σ' αυτήν, η οποία έχει διαπράξει παράβαση εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, υπό τον όρον ότι η Επιτροπή αποδεικνύει, με την ίδια πράξη, ότι η παράβαση αυτή θα μπορούσε να διαπιστωθεί και εις βάρος της επιχειρήσεως που καθίσταται αλληλεγγύως υπεύθυνη για το πρόστιμο.

44 Εν προκειμένω, ναι μεν η Finnboard είναι η επιχείρηση που θεωρείται ευθέως και ρητώς υπεύθυνη για την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης (άρθρο 1 της αποφάσεως), γι' αυτό και σ' αυτήν επιβάλλεται το προβλεπόμενο στο άρθρο 3, ψηφίο ν, της αποφάσεως πρόστιμο, κρίνεται ωστόσο καθεμιά από τις προσφεύγουσες ευθυνόμενη αλληλεγγύως με τη Finnboard για την πληρωμή μέρους αυτού του ποσού, εφόσον η Επιτροπή έκρινε ότι η Finnboard ενεργούσε ως το «alter ego» τους και προς το συμφέρον τους (αιτιολογική σκέψη 174, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως).

45 Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί αν μεταξύ της Finnboard και των προσφευγουσών υφίσταντο τέτοιοι οικονομικοί και νομικοί δεσμοί, ώστε να μπορεί η Επιτροπή να θεωρήσει καθεμιά τους ως ευθέως και ρητώς ευθυνόμενη για την παράβαση.

46 Συναφώς, από την απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε τις προσφεύγουσες υπεύθυνες για τις πράξεις της Finnboard (αιτιολογική σκέψη 174, δεύτερο εδάφιο).

47 Για να εκτιμηθεί το βάσιμο αυτού του ισχυρισμού, πρέπει να εκτιμηθούν οι βασικές πληροφορίες που προκύπτουν από τη δικογραφία και ιδίως από την απάντηση των προσφευγουσών στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου σχετικά με τον τρόπο λειτουργίας της Finnboard και τις έννομες και πραγματικές σχέσεις τις οποίες διατηρούσε με τις εταιρίες μέλη της, και ιδίως με τις προσφεύγουσες.

48 Κατά το από 1ης Ιανουαρίου 1987 καταστατικό της (άρθρο 2), η Finnboard είναι ένωση που εμπορεύεται το χαρτόνι το οποίο παράγουν οι προσφεύγουσες, καθώς και προϊόντα του κλάδου χαρτοποιίας παραγόμενα από άλλα μέλη.

49 Κατά τα άρθρα 10 και 11 του εν λόγω καταστατικού, κάθε μέλος ορίζει εκπρόσωπό του στο «Board of Directors», αρμόδιο, μεταξύ άλλων, να ορίζει τους κανόνες της οικονομικής συμπεριφοράς της ενώσεως, να επικυρώνει τον προϋπολογισμό, το σχέδιο χρηματοδοτήσεως και τις αρχές της κατανομής των δαπανών μεταξύ των εταιριών μελών και να διορίζει τον «Managing Director».

50 Το άρθρο 20 του καταστατικού ορίζει:

«Τα μέλη ευθύνονται από κοινού και εις ολόκληρον για τις υποχρεώσεις που αναλαμβάνονται επ' ονόματι της ενώσεως, ως εάν τις είχαν συνάψει ιδίω ονόματι.

Η εκ των οφειλών και υποχρεώσεων ευθύνη επιμερίζεται αναλογικώς προς τις καθαρές τιμολογήσεις των μελών για το τρέχον οικονομικό έτος και για τα δύο προηγούμενα οικονομικά έτη.»

51 Σχετικά με την πώληση προϊόντων χαρτονιού, όπως προκύπτει από την απάντηση των προσφευγουσών στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, είχαν δώσει, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, την εντολή στη Finnboard να πραγματοποιεί όλες τις πωλήσεις τους χαρτονιού, με μόνη εξαίρεση τις εντός του ομίλου πωλήσεις κάθε προσφεύγουσας εταιρίας και τις πωλήσεις μικρού όγκου σε περιστασιακούς πελάτες στη Φινλανδία (βλ. επίσης άρθρο 14 του καταστατικού της Finnboard). Επί πλέον, η Finnboard καθόριζε και ανήγγελλε ενιαίες τιμές για τις προσφεύγουσες.

52 Οι προσφεύγουσες εξηγούν επίσης ότι, κατά τις κατ' ιδίαν πωλήσεις, οι πελάτες απηύθυναν τις παραγγελίες τους στη Finnboard, δηλώνοντας συνήθως το εργοστάσιο που προτιμούσαν· τις προτιμήσεις αυτές εξηγούσαν ιδίως οι διαφορές ποιότητας μεταξύ των προϊόντων καθεμιάς από τις προσφεύγουσες. Σε περίπτωση κατά την οποία ο πελάτης δεν εκδήλωνε καμμία προτίμηση, οι παραγγελίες κατανέμονταν μεταξύ των μελών της Finnboard, σύμφωνα με το άρθρο 15 του καταστατικού της, κατά το οποίο:

«Οι εισερχόμενες παραγγελίες πρέπει να κατανέμονται κατά τρόπο δίκαιο και ίσο για την παραγωγή από τα μέλη, λαμβανομένων υπόψη του παραγωγικού δυναμικού καθενός τους, καθώς και των οριζομένων από το διοικητικό συμβούλιο αρχών που διέπουν τον επιμερισμό.»

53 Η Finnboard ήταν εξουσιοδοτημένη να διαπραγματεύεται τους όρους πωλήσεως, περιλαμβανομένου και του τιμήματος, με κάθε δυνητικό πελάτη, ενώ οι προσφεύγουσες χάρασσαν τις γενικές κατευθύνσεις για τις κατ' ιδίαν διαπραγματεύσεις. Έπρεπε πάντως κάθε παραγγελία να υποβάλλεται στην ενδιαφερόμενη προσφεύγουσα εταιρία, η οποία αποφάσιζε αν θα την αποδεχθεί ή όχι.

54 Η εξέλιξη των κατ' ιδίαν πωλήσεων και οι λογιστικές αρχές που ίσχυαν για τις εν λόγω πωλήσεις περιγράφονται στη δήλωση της 4ης Ιουνίου 1997 του ορκωτού λογιστή της Finnboard:

«Η Finnboard ενεργεί ως παραγγελιοδόχος των παραγγελέων του, εκδίδοντας τιμολόγια "ιδίω ονόματι για λογαριασμό κάθε παραγγελέως".

1. Κάθε παραγγελία επικυρώνεται από το εργοστάσιο του παραγγελέα.

2. Κατά την αποστολή, το εργοστάσιο αποστέλλει το αρχικό τιμολόγιο στην Finnboard ('Mill invoice'). Το τιμολόγιο καταχωρίζεται στον μεν λογαριασμό των παραγγελέων ως πίστωση, στο δε βιβλίο αγορών της Finnboard ως οφειλή προς το εργοστάσιο.

3. Το εκδοθέν από το εργοστάσιο τιμολόγιο (κατόπιν αφαιρέσεως του εκτιμωμένου κόστους μεταφοράς, αποθηκεύσεως, παραδόσεως και χρηματοδοτήσεως) προπληρώνεται από τη Finnboard εντός της συνομολογηθείσας προθεσμίας (το 1990/1991 ήταν 10 ημερών). Η Finnboard χρηματοδοτεί επίσης τα ξένα αποθέματα και τις πιστώσεις πελατών του εργοστασίου, χωρίς να καθίσταται κυρία των αποστελλομένων εμπορευμάτων.

4. Κατά την παράδοση στον πελάτη, η Finnboard εκδίδει στον πελάτη τιμολόγιο για λογαριασμό του εργοστασίου. Το τιμολόγιο καταχωρίζεται στον μεν λογαριασμό παραγγελέων ως πώληση, στο δε βιβλίο πωλήσεων της Finnboard ως πίστωση.

5. Οι πραγματοποιούμενες από τους πελάτες πληρωμές εγγράφονται στους λογαριασμούς παραγγελέων, ενδεχόμενες δε διαφορές μεταξύ τιμών και εκτιμωμένου κόστους και μεταξύ τιμών και αληθούς κόστους (βλ. παράγραφο 3) εκκαθαρίζονται με τον λογαριασμό παραγγελέων.»

55 Προκύπτει, έτσι, πρώτον, ότι, έστω και αν η Finnboard ήταν εξουσιοδοτημένη να διαπραγματεύεται, με τους τελικούς πελάτες και τηρώντας τις κατευθυντήριες γραμμές που εχάρασσαν οι προσφεύγουσες, τις τιμές και τους λοιπούς όρους πωλήσεων, καμμία πώληση δεν μπορούσε να συντελεστεί χωρίς την προηγούμενη έγκριση του τιμήματος και των λοιπών όρων πωλήσεως από την ενδιαφερόμενη εταιρία μέλος.

56 Δεύτερον, η κυριότητα μεταβιβαζόταν — αδιαμφισβήτητα — απευθείας από την ενδιαφερόμενη εταιρία μέλος στον τελικό πελάτη.

57 Τέλος, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι εισπραττόμενες από την Finnboard προμήθειες, που εμφανίζονται ως κύκλος εργασιών στις ετήσιες εκθέσεις της, καλύπτουν μόνο τα έξοδα που συναρτώνται με τις πωλήσεις τις οποίες πραγματοποιούσε για λογαριασμό των εταιριών μελών της, όπως τα έξοδα μεταφοράς ή χρηματοδοτήσεως. Επομένως, η Finnboard δεν είχε ίδιο οικονομικό συμφέρον να λάβει μέρος στη συμπαιγνία ως προς τις τιμές, διότι οι ανατιμήσεις τις οποίες ανήγγελλαν και εφάρμοζαν οι επιχειρήσεις που συνήρχοντο εντός των οργάνων της PG Paperboard δεν της επόριζαν κανένα όφελος. Αντιθέτως, η συμμετοχή της Finnboard σ' αυτή τη συμπαιγνία εμφάνιζε άμεσο οικονομικό συμφέρον για τις προσφεύγουσες.

58 Υπό τις υπό κρίση περιστάσεις, επομένως, οι οικονομικοί και νομικοί δεσμοί μεταξύ της Finnboard και καθεμιάς από τις προσφεύγουσες ήσαν τέτοιοι, ώστε, εμπορευόμενη το χαρτόνι χάριν των προσφευγουσών, η Finnboard ενεργούσε ως επικουρικό απλώς όργανο καθεμιάς από τις εταιρίες αυτές. Εν όψει των δεσμών αυτών και του γεγονότος ότι ήταν υποχρεωμένη να ακολουθεί τις οδηγίες που έδινε καθεμιά από τις προσφεύγουσες και ότι δεν μπορούσε να ακολουθεί στην αγορά συμπεριφορά ανεξάρτητη από καθεμιά τους, η Finnboard συναποτελούσε στην πραγματικότητα οικονομική ενότητα με καθεμιά από τις εταιρίες μέλη που παρήγαν χαρτόνι (βλ., κατ' αναλογίαν, προαναφερθείσα απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 538 έως 540).

59 Συνεπώς, καλώς η Επιτροπή έκρινε, στο σκεπτικό της αποφάσεως, ότι οι προσφεύγουσες ευθύνονταν για τις αντίθετες στον ανταγωνισμό ενέργειες της Finnboard, ώστε να μπορεί να καταλογισθεί σε καθεμιά τους εκ προθέσεως παράβαση του άρθου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Μπορούσε, επομένως, αντί να επιβάλει πρόστιμο απευθείας σε καθεμιά από τις προσφεύγουσες εταιρίες, να επιλέξει να κρίνει καθεμιά τους ευθυνόμενη αλληλεγγύως με τη Finnboard για την πληρωμή μέρους του προστίμου το οποίο επέβαλε στην επαγγελματική αυτή ένωση.

60 Εν όψει των προεκτεθέντων, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει ν' απορριφθεί.

Επί του αιτήματος μειώσεως του προστίμου

61 Κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Το απαράδεκτο λόγω παραβάσεως της διατάξεως αυτής εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως (βλ. ιδίως απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, Τ-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σκέψεις 73 και 74).

62 Επειδή οι προσφεύγουσες δεν επικαλέστηκαν κανέναν ισχυρισμό προς στήριξη του αιτήματός τους περί μειώσεως του προστίμου, το αίτημά τους αυτό πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.

63 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι προσφυγές πρέπει ν' απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

64 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής, να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει τις προσφυγές ως αβάσιμες καθόσον αποσκοπούν στην ακύρωση της αποφάσεως 94/601/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 1994, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/C/33.833 — Χαρτόνι).**

2) **Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες καθόσον αποσκοπούν στη μείωση του επιβληθέντος με το άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής προστίμου.**

3) **Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.**

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14ης Μαΐου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf